

Když odhalujeme i to, co sami odhalit nechceme

Pornohvězdy v ostravském Divadle Petra Bezruče jsou inscenací, která znovu ukazuje, co všechno místní herecký ansámbl je schopen zvládnout. Hrát, zpívat a tančit. Bohužel však na podivném textu.

Když se tak mnohdy kolem sebe rozhlížím, mám čím dál silnější pocit, že střední škola zanechala v životech valné většiny lidí nesmazatelné stopy. Samozřejmě i v mém. Byla to a je dozajista fascinativní etapa života.

Člověk má v onom období ještě chuť objevovat, někam se posunovat. Taktéž má silné puzení se vymezit nejen vůči rodičům, vůči autoritám, ale vůči celému světu. Prožívá první lásky, které se nesmazatelně zapisují do jeho vědomí. Zkrátka udělá zásadní životní zkušenosti, ze kterých "čerpá" po zbytek svého života.

Proto se tak velmi často setkáváme, ač už v televizi či třeba na firemních večírcích, se zábavou na úrovni středoškolské besídky. Je to něco, s čím máme žitou zkušenost, a tak to v nás nevytváří pocit nebezpečí. Případně tajemného neznáma. A v takových chvílích jsme ochotni skousnout i tu vrchovatou dávku trapnosti, jež je nedílnou součástí každého takového podniku. Baví se všichni ostatní, a tak se musím přeci bavit i já.

S jistou dávkou zjednodušení můžeme tento fenomén vydefinovat jako syndrom střední školy, který lze vysledovat i u jednoho z autorů Pornohvězd, Petra Kolečka. O něm jsem psal již v jiném textu, že je to autor sice zručný, ale taktéž do jisté míry povrchní. A nezbyvá nic jiného než to po zkušenosti s ostravskou inscenací znovu zopakovat.

Téma je v Kolečkově případě asi mnohdy důležitější než jeho zpracování. Jako by často hledal, z čeho bude možné vykutat pořádnou bžundu. A pornoprůmysl svým lascivním podtextem toto náležitě splňuje. Aniž by se musel příliš snažit, může spoléhat na to, že již onen lechtivý podtext mu diváka prvoplánově předpřipraví.

V takovém přístupu si dozajista dobře rozumí s Divadlem Petra Bezruče, které mu poskytuje prostor již podruhé. Po "lokálně kultovní" Britney goes to Heaven se tedy dostalo na aktuální Pornohvězdy. A možná i trochu s touto úvahou: když pražská inscenace vzbudila takovou pozornost, nebylo by možná od věci kout železo, dokud je žhavé. U Bezručů se totiž někdy hraje více na formu a efekt než na hluboký ponor.

Toto není utahování si z kýče, toto je kýč!

A přitom téma pornoprůmyslu skýtá obrovské možnosti. Porno (a ani sex) jako téma se totiž ve slušné společnosti v rozhovorech vůbec neobjevuje. Přitom jej drtivá většina lidí někdy viděla. Právě na tomto nevyřčeném spiklenectví se dá dobře stavět. Stačí naznačit, není potřeba být doslovný. S dobrým textem by to mohla být slast pro režiséra si s tímto spiklenectvím pohrávat. Posouvat jej o úroveň výš. Zasmát se v zaplněném sále totiž znamená přiznání, že vím, na čem jsou pornofilmy většinou postaveny.

Toto přesně se v úvodu ostravské inscenace dokonce i daří. Jsme svědky čtené zkoušky pornofilmu, kde si všichni zúčastnění pohrávají s oněmi nevyřčenými podtexty. Ale zbytečně rychle se od toho upustí. Přidá se obskurní rodinný propletenec, jehož rozplétání je již v první části jasné. Jenže je potřeba jej dotáhnout do nadbytečné "polopatičnosti".

K tomu ještě Vánoce a značně laciný přívěšek v podobě církve. Co jiného stavět do protikladu k pornu, že? Navíc první půle je realistická a druhá naprosto nepochopitelně fantastická. Jako výsledný produkt se tedy potom servíruje přechucený guláš.

A aby toho nebylo málo, celé je to pojato jako muzikál. I když je jasné, že zde se spíše z muzikálů a muzikálových prvků má utahovat, ono balancování na hraně mezi osvěžujícím nadhledem na straně jedné a exaltovaným patosem na straně druhé není vždy příliš patrné.

Není se však čemu divit. Na hercích je totiž vidět, že je to pro ně jedinečná příležitost si zazpívat, zatančit a ve své podstatě se vyblbnout. Očividně je to baví. A když se do toho ponoří, je jasné, že ztratí potřebný nadhled.

Herecké obsazení a jednotlivé výkony jsou i tak jednoznačně největší devízou tohoto představení. Pokud by člověk přemýšlel o obsazení rolí pornoherečky a pornoherce ze současného souboru u Bezručů, určitě by jeho první myšlenky nesměřovali k Markétě Harokové a především k Janu Vápeníkovi. A právě tuto dvojici je nejzajímavější sledovat, společně s mladou posilou - Michalem Sedláčkem. (S notnou dávkou nadsázky mne napadlo, zdalipak u Bezručů nechtějí do každé inscenace z pera Petra Kolečka obsadit nějaký klon Richarda Krajčá.) Všichni tři v každém svém výstupu přesvědčují o správné volbě a předpokladech pro všechny roviny této inscenace - herectví, zpěv, tanec.

Ani to však nestačí, aby se dalo alespoň uvažovat, když už ne mluvit, o divadelním zážitku. Inscenace sice úplně neurazí, ale také rozhodně nenadchne. Je zřejmé, že toto má být odpočinkové představení, u kterého se člověk pobaví. Jako na besídce: tedy s jistou dávkou snesitelné trapnosti. Bohužel průvodním znakem použitého humoru je jeho okamžité zastarávání. Vtip zazní, ale ihned odplyne. A to stejné platí o celé inscenaci.

Autor: Patrik Hronek / patrikhronek.blog.cz / 4. 12. 2010